

Capitolul 5 versetele 8 și 9: Fiți treji, și vegheați! Pentru că protivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește, și caută pe cine să înghită. Împotriviți-vă lui tari în credință, știind că și frații voștri în lume trec prin aceleași suferințe ca voi.

Cuvântul grecesc pentru „a fi treaz” („nephein”) se mai întâlnește și în capitolul 1, 13; 4, 7; 1 Tesaloniceni 5, 6,8 și în 2 Timotei 4, 5. Un cuvânt înrudit („nephalios” = „treaz”) se folosește în 1 Timotei 3, 2,11 și în Tit 2, 2. Înseamnă, că ai gânduri clare, că nu te lași influențat sau amețit de influențe rele. El arată deci, că vezi lucrurile așa cum sunt ele în realitate. »Vegheați« (Luca 21, 34-36; Matei 24, 42-44) înseamnă „să fi atent, să fi precaut, să nu fii somnoros”. Ambele cuvinte sunt în aorist, și aceasta înseamnă, că ele trebuie să fie o stare permanentă, ceva, care să ne caracterizeze! Faptul că Dumnezeu îngrijește de noi, și de aceea nu trebuie să ne neliniștim, nu înseamnă că acum noi putem dormi!

De ce nu? Deoarece există un dușman și există o luptă. În zilele acelea de prigoană el era un leu care răcnea. Astăzi el se strecoară mai mult ca inger de lumină (2 Corinteni 11, 14), și introduce stricăciunea morală, așa cum găsim în a doua scrisoare a lui Petru. Acum Adunarea nu mai este prigonită. Ea s-a făcut una cu lumea, a cărei căpetenie este diavolul. El nu are niciun motiv s-o desprindă de lume prin prigoane. Deoarece starea Adunării este de neîmbunătățit, nici Dumnezeu nu-i mai trimite prigoane, așa cum a făcut în Smirna (Apocalipsa 2, 10). Atunci mai exista speranță, ca ea să se reîntoarcă la dragostea ei dintâi (Apocalipsa 2, 4), dar acum nu mai este nicio speranță. După ce Adunarea va fi răpită, în timpul necazului cel mare, diavolul va lua încă o dată înfățișarea de leu care răcnește împotriva rămășiței credincioase din cele două seminții ale lui Israel (Apocalipsa 12, 13-17). În timpul nostru el se ocupă mai mult cu stricarea adevărului lui Dumnezeu. Și totuși el se poate arăta în vechiul lui caracter față de credincioșii care se despart de biserica unită cu lumea.

Noi trebuie să privim cu ochi deschiși felul pericolelor și realitatea. Să nu vedem lumea și căpeteniile ei mai frumoasă decât este și decât sunt. Dacă suntem călăuziți de firea pământească și de lume, vom fi incapabili de a lupta și diavolul ne va birui ușor. Întrebarea este, dacă noi suntem capabili să vedem atacurile lui. Noi nu trebuie să atacăm; Petru ne vede mereu în lume, în pustie, și aici trebuie numai să ne apărăm. Noi trebuie să atacăm numai atunci când este vorba de „țara” în care trebuie să luăm în posesiune moștenirea noastră, și aceasta este în locurile cerești (Efeseni 6). Dar recunoaștem noi atacurile lui îndreptate asupra noastră, și nu suntem duși în rătăcire? Trebuie să veghem, și să rămânem în mijlocul credincioșilor! Cu cât vom cădea mai mult, și prin aceasta ne îndepărtăm de centru, cu atât vom deveni mai slabi față de dușman, și cu atât mai mult intervine disciplinarea din partea lui Dumnezeu (Deuteronom 25, 18; Numeri 11, 1).

Cuvântul grecesc pentru »protivnic« („antidikos”) înseamnă și „adversar într-un proces”. Se mai întâlnește și în Matei 5, 25; Luca 12, 58; 18, 3. Din aceste locuri rezultă și sensul cuvântului. În limba greacă cuvântul este însoțit de articol, ca să redea, că este vorba de marele și cunoscutul adversar. „Diavol” înseamnă „calomniator”, unul care din dușmănie face acuzații false (Zaharia 3, 1). Expresia »ca un leu care răcnește« arată puterea lui mare, foamea și lăcomia

lui de a prăda (Apocalipsa 12, 10)! Ce dușman fioros! Nu-l subapreciem noi deseori?

Acest dușman fioros umblă încoace și încolo, și caută pe cine să înghită! Cuvântul »caută« arată dorința, încercarea și intenția lui (Iov 1, 7; 2, 2). Timpul la care stă verbul în textul original (participiu prezent) arată că el este permanent preocupat cu aceasta. »Pe cine« arată că el nu trece cu vederea pe nimeni, și că nimeni nu este cruțat. Aici ne este prezentat tabloul unui animal de pradă care sfâșie, care niciodată nu se satură să sfâșie și să înghită. Infinitivul aorist arată că el poate să înghită unul după altul, deoarece nu are mult de lucru în privința aceasta.

Dușmanul acesta stă înapoia oamenilor dușmănoși, despre care este vorba de mai multe ori în această scrisoare, și el îi folosește ca unelte ale lui. Ca diavol, prin acuzații false, poate să ațâțe pe oameni împotriva credincioșilor. Dar intențiile lui merg mult mai departe. El nu mai poate lua cu sine pe cei credincioși în locul său veșnic de staționare, în lacul de foc. Dar el poate încerca să-i aducă în conflict cu Dumnezeu, așa că Dumnezeu trebuie să le stea împotriva (Zaharia 3, 1-3; Apocalipsa 12, 10-11). Dar aceasta înseamnă și dezonorarea Numelui lui Dumnezeu, iar pentru ei înșiși pierderea oricărei fericiri. Petru era gata să fie înghițit de el. Dar rugăciunea de mijlocire a Domnului pentru el l-a păzit să nu ajungă să facă ca Iuda; credința lui nu a încetat (Luca 22, 31-33; Matei 27, 5). Aceasta ne arată legătura dintre versetul nostru cu versetele anterioare. Petru a ajuns sub puterea satanei, deoarece nu a fost smerit, ci s-a încrezut în el însuși.

Este foarte important, să nu pierdem din ochi scopul pe care satana îl urmărește cu atâta putere și perseverență, și ca să fim în stare să-i cunoaștem armele. Câtă vigilență și veghere este necesară pentru aceasta, și în mod deosebit în zilele noastre, deoarece el și slujitorii lui se deghizează în îngeri de lumină (2 Corinteni 11, 14-15)! Apostolul Pavel putea să scrie: »Căci nu suntem în neștiință de planurile lui« (2 Corinteni 2, 11). El se poate deghiza în inger de lumină. Dar intenția lui, puterea și furia lui, cu care încearcă să-și realizeze planurile, rămân aceleași, până când va fi aruncat în iazul de foc (Apocalipsa 20, 10).

Este probabil bine, să urmărim cum este prezentat diavolul în epistole. Pavel scrie credincioșilor din Roma: »Doresc să fiți înțelepți în ce privește binele, și proști în ce privește răul. Dumnezeuul păcii va zdrobi în curând pe satana sub picioarele voastre. Harul Domnului nostru Isus Hristos să fie cu voi! Amin.« (Romani 16, 19b-20). Nu este aceasta suficient pentru cei care au învățat, că în om nu locuiește nimic bun, dar cel credincios a murit împreună cu Hristos (Romani 3, 12; 7, 18; 6, 8)? Din păcate nu au rămas la aceasta, așa că mai târziu au disprețuit pe credincioșii simpli, deoarece ei, așa cum spun ei, nu au cunoscut adâncimile satanei (Apocalipsa 2, 24). Apostolul Ioan a trebuit să numească profetic biserica romană ca fiind o curvă, care era beată de sângele sfinților și a devenit »un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte« (Apocalipsa 18, 2,24; 17, 2-6)!

Corinteni, care erau firești („sarkikos”), deoarece acordau valoare mare înțelepciunii și oratoriei umane (1 Corinteni 3, 3; 2, 5), sunt atenționați cu privire la ispitele diavolului, care ia înfățișarea unui inger de lumină (2 Corinteni 2, 10 și următoarele): »Dar mă tem ca, după cum șarpele a amăgit pe Eva cu șiretlicul lui, tot așa și gândurile voastre să nu se strice de la curăția și credințioșia care este față de Hristos« (2 Corinteni 11, 3,14-14; 12, 7).

Credincioșilor din Efes, cărora le-au fost descoperite hotărârile lui Dumnezeu și acum erau deja așezați în Hristos în locurile cerești (Efeseni 1, 3-5; 2, 2-6), li se aduce aminte de salvarea lor din domeniul căpeteniilor puterii văzduhului. Dar după aceea sunt atenționați cu privire la viclenia lui, care vrea să le conteste posesiunea locurilor cerești și pentru a i se putea împotrivi aveau nevoie de toată armătura lui Dumnezeu (Efeseni 6, 10-18).

În epistola către Coloseni, în care Hristos le este prezentat ca Cel Înviat, în toată slava Sa și cu toată valoarea lucrării Sale (Coloseni 1, 13-22), găsim în scurte cuvinte victoria deplină asupra satanei (Coloseni 2, 15).

În prima epistolă către Tesaloniceni vedem că satana împiedică pe Pavel să viziteze pe acești credincioși tineri, că să le dea învățătură (1 Tesaloniceni 2, 18). În a doua scrisoare, care vorbește de marea decădere după răpirea Bisericii, găsim descrierea îngrozitoare a puterii lui viitoare pe pământ, după ce ceea ce-l împiedeca a fost luat dinaintea lui (2 Tesaloniceni 2, 9).

În prima epistolă către Timotei vedem, că pentru un bătrân există pericolul să cadă în cursa diavolului (1 Timotei 3, 6-7). Dar găsim aici totodată, că autoritatea apostolică folosește puterea satanei, ca să disciplineze pe aceia care au eșuat de la adevărul lui Dumnezeu (1 Timotei 1, 20). În a doua epistolă către Timotei vedem posibilitatea de reabilitare (2 Timotei 2, 26).

Epistola către Evrei îl prezintă pe diavolul, ca pe acela care are puterea morții, prin care toți sunt supuși robiei ei. Dar el a fost nimicit prin moartea Mântuitorului (Evrei 2, 14-15).

În epistola lui Iacov el este dușmanul învins (Iacov 4, 7); 5, 8-9). În prima epistolă a lui Petru l-am văzut ca un leu care răcnește, care caută să înghită pelerinii din pustie. În cartea Apocalipsei îl găsim atât ca satana, cât și ca diavolul, în toată lucrarea lui în Adunare, în lume și față de Israel în ultimele zile. În cele din urmă va fi aruncat din cer pe pământ, după aceea va fi legat în adânc, în timpul împărăției de o mie de ani, iar în final va fi aruncat în iazul cu foc, ca să fie chinuit zi și noapte, toată veșnicia, ca plată pentru lucrarea lui (Apocalipsa 2, 9,10,13; capitolul 2, 24; 3,9; 12, 9,12; 20, 2,7,10).

Chiar dacă diavolul se arată ca un leu care răcnește, și caută pe cine să înghită, - credința știe, că el este un dușman învins. Suntem îndreptățiți să ne împotrivim lui, așa cum spune și Iacov (Iacov 4, 7). Numele Aceluia care l-a învins, este suficient să-l pună pe fugă. Dacă ne bazăm pe puterea proprie și ne încredem în înțelepciunea și neprihănirea proprie, vom fi fără putere. Atunci înfrângerea este sigură, așa cum știa și Petru din propria experiență tristă. Puterea noastră este Hristos. Puterea Lui devine desăvârșită în slăbiciune (2 Corinteni 12, 9) și harul Lui ne este suficient. De aceea trebuie să ne împotrivim diavolului tari în credință.

„A se împotrivi” nu înseamnă a ataca, ci a se apăra. În pustie nu atacăm. Și acest cuvânt este sub forma de poruncă a aoristului. Porunca spune deci, ca noi să ne caracterizăm prin aceea, că ne împotrivim diavolului. Cuvântul grecesc pentru „tari” („stereos”) se mai întâlnește și în locurile din 2 Timotei 2, 19 și Evrei 5, 12,14. Din aceste locuri rezultă, că pe lângă „nemișcat” mai înseamnă și „tare”, „puternic”. Deci noi trebuie să fim tari și puternici din punct de vedere spiritual, ca să putem rezista în luptă, fără să suferim înfrângere.

Dar se spune în continuare: »tari în (sau: prin) credință«. Noi trebuie să păstrăm cu tărie adevărul descoperit al lui Dumnezeu. Dacă nu facem aceasta, nu vom putea rămâne în picioare. Dacă Cuvântul lui Dumnezeu nu mai este tăria mea, pe ce voi putea atunci să mă mai reazim? Se pare că în zilele noastre

și gândurile celor credincioși sunt umplute cu idei științifice, etc. Urmarea este, că credința este subminată. Dacă avem o descoperire inspirată a lui Dumnezeu, atunci este clar, că Cuvântul lui Dumnezeu nu poate fi desființat, așa cum a spus Domnul Isus (Ioan 10, 35). Ea nu poate fi nici adaptată la ceea ce îi place omului. Cine face aceasta, neagă că ea este o descoperire. Realitățile nu pot fi niciodată în contradicție cu descoperirea lui Dumnezeu Cel atotștiutor. Dar concluziile, care se trag din realități, își au originea la oamenii cu mintea întunecată. Acolo unde acestea se abat de la Cuvânt, sunt greșite! În zilele noastre se pare că cuvintele învățaților, sau celor aparent învățați, par să aibă mai multă valoare decât cuvintele Bibliei. Se încearcă să se schimbe cuvintele Bibliei în așa fel, ca să fie în concordanță cu cuvintele oamenilor. Dar „descoperirea” nu poate fi niciodată adusă în concordanță cu părerile și concluziile oamenilor.

Domnul Isus a răspuns totdeauna satanei cu cuvintele: »Este scris!« (Matei 4) El a citat mereu din cartea Deuteronom, carte criticată cel mai mult de criticii Bibliei și al cărei caracter sfânt este contestat vehement. Dar fiecare citat din această carte a fost suficient să reducă la tăcere pe satana. Sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu, este totdeauna singura armă de atac și cea mai eficientă armă de apărare împotriva diavolului (Efeseni 6, 17). Cine a renunțat la el, este inevitabil pierdut.

Desigur, în versetul nostru este inclusă energia spirituală, care se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu, deci credința personală, în expresia »credință«, care exprimă adevărul descoperit. Eu nu sunt tare în credință, dacă nu este așa.

Este remarcabil, că apostolul Petru scrie textual: »prin aceleași suferințe«. Eu cred că el vrea să spună, că suferințele cauzate de prigoană nu sunt singurele suferințe. Noi suntem înclinați, să privim suferințele noastre ca fiind cele mai grele. Dar sunt mai multe suferințe, și probabil acestea sunt mult mai grele decât ale noastre (Evrei 12, 6). Dar în suferințele din pricina Numelui Domnului Isus, deci prin prigoane, putem ști că noi nu suntem singuri. Este partea întregii frățietăți de aici de pe pământ. Ei toți au aceeași legătură cu Dumnezeu și poartă, ca și noi, numele prețios de „creștin”, care ne leagă de Fiul lui Dumnezeu. În felul acesta ei au parte de dușmănia satanei împotriva lui Hristos (Ioan 16, 33; 2 Timotei 3, 12; 1 Corinteni 10, 13). Ce mângâiere, că în suferințe nu suntem singuri, ci suntem legați împreună cu toată frățietatea (capitolul 2, 17) – cu toți copiii lui Dumnezeu de pe întreg pământul.